

Anna Sofie
Mathiasen

Folly

OVERGADEN

ISBN: 978-87-94311-16-8
EAN: 9788794311168

Anna Sofie Mathiasen
Folly
Udstillingsperiode: 25.11.2023 – 28.01.2024

O - OVERGADEN Neden Vandet 17, 1414 København K,
overgaden.org

O O O O

INTRODUKTION

Det er en stor fornøjelse at introducere denne publikation, der udkommer i forbindelse med Anna Sofie Mathiasens soloudstilling, *Folly*, på O - Overgaden. Udstillingen er kulminationen på vores særlige INTRO-forløb – et etårtigt postgraduate program, som O - Overgaden tilbyder to kunstnere. Med generøs støtte fra Aage og Johanne Louis-Hansens Fond skaber INTRO en unik mulighed for at udvikle og udvide vores samarbejde med kunstscenens nyeste stemmer igennem både en stor udstilling og denne ambitiøse publikation, hvis målsætning det er at udvide samtalerne omkring den kunstneriske praksis og åbne op for, at nyt materiale kan udspringe heraf. I dette tilfælde har vi været heldige at kunne inkludere bidrag fra kunstner Peter Wächtler, forfatter Sophie Strand samt kurator og direktør Milena Høgsberg i samtale med Mathiasen selv, og vi er meget taknemmelige for alles bidrag. Dertil skal der lyde en stor tak til O - Overgadens redaktør Anne Kølbæk Iversen og til det grafiske designteam på fanfare for deres altid store arbejde. Sidst, men ikke mindst, en særligt varm tak til kunstneren for at dele sit materiale – fra koncept til udvidede samtaler – med os alle sammen, både gennem udstillingen og denne publikation.

At omsætte spørgsmål om mental og miljømæssig sundhed til animation, tegning og skulptur er et centralt omdrejningspunkt i den unge danske kunstner Anna Sofie Mathiasens udstilling på O - Overgaden. Med løse referencer til *Cirkeline*, den schweiziske animationsserie *Pingu* og haveprogrammers pædagogiske fortællestyle har Mathiasen skabt en serie på fire nye stop-motion film. De korte film på mellem et og fire minutter fortæller historien om en deprimeret pingvin, der ser haveprogrammer på sofaen, mens den forsøger at arbejde sig gennem depressionen ved at ty til bl.a. terapi, havearbejde og kompostering for til sidst at forsøge sig med at købe et stykke jord med sin ven, skildpadden. I arbejdet med udstillingen gør Mathiasen det samme som animationens hovedperson, der har fået sin stemme fra Kaya Wilkins (også kendt som Okay Kaya): hun anlægger nemlig en have.

Udstillingshaven, som Mathiasen har anlagt, omfatter i den ene ende en stensti, der går gennem en nyttelave fuld af espalierer, tegnede jordskokker og hyldeblomster (som siges at uddrive onde ånder, hvis de placeres i hjørnerne) samt en animation af en kompost (der opsamler, komposterer og dermed genanvender citater om havearbejde og mental sundhed).

I udstillingens anden ende blomstrer en prydhave centreret om en pavillon eller et lysthus (på engelsk ‘folly’), der låner sit navn til udstillingen: *Folly*. ‘Folly’ kan betyde både dårskab, tåbelighed, fejltrin og en havepavillon, der ikke har noget egentligt praktisk formål. I dette tilfælde er *follyen* baseret på en ægte pavillon, som i sin tid blev bygget af kunstnerens morfar til galleristparret Asbæk. Til udstillingen er den blevet gentegnet af kunstnerens mor og bygget af hendes far. Mathiasens havearbejde vender på den måde tilbage til sociale økosystemer bestående af venskaber og familie, samtidig med at det fremkalder barndomsminde og tanker om haven som et helbredende sted for fysisk og psykisk sygdom.

Udstillingen indeholder en lang række referencer til private og offentlige haver, bl.a. Mathiasens eget havearbejde, som har spillet en vigtig rolle i oprætholdelsen af hendes personlige mentale helbred – og hvor hun (som et fejltrin, en folly) kastede jordskokker på komposten, hvilket betød, at de overtog hele hendes have. En anden reference er haven omkring det psykiatriske hospital Dikemark uden for Oslo, kunstnerens nuværende hjemby. Historien lyder, at en psykiater omkring år 1930 bragte pingviner til stedet for at underholde patienterne, men at fuglene hurtigt døde. Dette motiv – lige dele tåbeligt (en folly) og tragisk – inspirerede Mathiasen til hovedrollefiguren i hendes nye animation, pingvinen. Desuden fik det kunstneren til at genbesøge barndommens tidsfordriv med at skabe hjemmelavede pingviner i træ sammen med sin far. De færdige figurer befolkner nu udstillingen sammen med forladte fuglereder og havespyd med prints af en høne og en kylling (baseret på barndomstegninger). Samlet set peger de forskellige elementer på havens mange, næsten absurde modsætninger, hvor både det ukontrollable vildnis og de velplejede bede rummer cykliske stier mod heling.

Rhea Dall,
Leder, december 2023

Anna Sofie Mathiasen (f. 1995, DK) er uddannet fra Kunsthakademiet i Oslo i 2020. Hun har tidligere udstillet på blandt andet Galleri K, Kunsthall Oslo og Kunstnernes Hus, alle i Oslo (NO); Sol i Nexø (DK); og Institut Valencià d'Art Modern i Valencia (ES). *Folly* er kunstnerens første store soloudstilling i Danmark. I 2024 rejser udstillingen videre til Nitja senter for samtidskunst i Lillestrøm og det kunstnerdrevne udstillingssted Pachinko i Oslo.

O O O O

HAVEMULD TIL DEN KUNST- NERISKE PRAKSIS

EN SAMTALE MELLEM
MILENA HØGSBERG OG ANNA SOFIE MATHIASSEN

Milena Høgsberg
Måske skal vi starte ved de her jordskokker, du har tegnet. Her i dit atelier er det dem, der lige springer i øjnene. De ligger og smiler nede i jorden, mens deres ranglede planter strækker sig over jorden. Hvordan kom de ind i billedet?

Anna Sofie Mathiasen

Mit første indtryk af jordskokkerne, udover at have spist dem, er som plante. Det var først, da jeg tænkte, at jordskokken kunne udfylde mange af mine behov på én gang, at jeg begyndte at arbejde med den kunstnerisk. For det første er jordskokken en staude, så den kan komme igen hvert år. Jeg kan godt lide at knytte bånd. Jeg kan godt lide, når man kan have et længere forhold til en vækst end én sæson. Og så er den en plante, som både er spiselig og virkelig smuk, når den blomstrer. Det var først senere, at jeg fandt ud af, at jordskokkerne også er ekstremt hårdføre. De breder sig rigtig, rigtig meget. Så jeg fik også lidt et problem med dem, da de tog over i min have.

(MH)

Og det var i din nyttehave?

(ASM)

Ja, mest i min nyttehave, men også i haven ved mine forældres sommerhus. Jeg kom til at smide jordskokkerne på komposten, så alle de steder, jeg herefter spredte kompostjorden, er de bare vokset op. Så nu er der en hel skov af dem. Jeg og min kæreste blev ret påvirket af dem. Han syntes, deres vækst var spændende, men gik samtidigt rundt og prøvede at hive dem op i et forsøg på at kontrollere dem. Så nu er vores relation til dem både-og - hverken god eller dårlig. Nogle gange griner de af os, og nogle gange griner de med os, så det var lidt dér, den karakter, altså jordskokfiguren i mine animationsværker og tegninger, opstod.

(MH)

Kan man måske sige, at det her projekt i virkeligheden også handler om at finde sin *grounding*, sit ståsted i verden, samtidig med at man slipper kontrollen?

(ASM)

Ja, det er klart en del af det. Jeg forestiller mig lidt jordskokkerne som havenisse-agtige figurer, der både kan drille og hjælpe, men også som levende væsner, der har deres eget liv – og udfordrer mit kontrolbehov. Haven er det modsatte af et tomt sted. Haven er et meget *fuldt* sted, men der er stadig plads til en selv. Når jeg er i haven, tjekker jeg ind i et økosystem, og tiden føles anderledes. Jeg har ofte heller ikke et ur på. Haven har nok været den vigtigste scenografi for mange i deres barndoms lege og fantasiverdener, som vel også er en slags økosystemer. Jeg synes, det giver god mening, at de fleste af karaktererne i min udstilling er blevet skabt, eller måske bare fundet, i haven.

(MH)

Børn har i hvert fald ofte et andet og mere umiddelbart forhold til naturen og sanser den med fantasien på en anden måde end voksne.

O O O

Det virker på mig, som om dine værker forsøger at sanse verden på den måde. Her ved siden af de animerede og drillende jordskokker dukker hyldeblomsterne op. Hvilken rolle spiller de?

(ASM)

Jeg tror, de er en af mine yndlingsvækster. Jeg glæder mig hvert år til, at de skal blomstre. Både fordi jeg elsker hyldeblomstskaft, og fordi jeg elsker selve træet og duften af det. Vi har flere forskellige sorter stående i sommerhushaven. Én af dem er en kæmpe, og den bliver fyldt med bladlus nogle gange. Men det er den ligeglædig med. Den blomstrer ufortrødent, og er utrolig nem at lave stiklinger af. For mig er hyldeblomsterne beskyttende, og måske er de her i udstillingen havens forældre og beskyttende, dens 'Elders'.

(MH)

Jeg fornemmer, du er tiltrukket af planter, som har en markant resiliens. Planter, som overlever og insisterer på at være i livet, også selvom deres omstændigheder er svære.

(ASM)

Ja, altså, jeg synes også, det er det, man ret hurtigt finder ud af, når man laver havearbejde. At det handler om at skabe noget, der faktisk trives det sted, du planter det. Jeg kan føle mig helt skyldig, hvis jeg planter noget, der slet ikke har det godt – som om jeg bryder en slags samfundskontrakt, jeg har med haven. Jeg lægger virkelig mærke til, om en plante gerne vil være der, og også hvis den ikke vil.

(MH)

Hvordan spejler den her forståelse af vækst og trivsel i haven sig i din egen rejse mod større mental og fysisk sundhed og en mere balanceret måde at være i verden på, som også er et tema i udstillingen? Det virker, som om din tid i haven giver en masse tilbage, og der er jo også mange studier, der påviser, at daglig kontakt med naturen faktisk har en gavnlig effekt på vores mentale helbred. I haven er vi i kontakt med en masse mikrober, bakterier, dufte og sporer, som vi indånder og optager gennem huden, og som sender en strøm af impulser til nervesystemet med beskeder til kroppens forskellige celler.

(ASM)

Jeg ved ikke så meget om videnskaben om mikrober, men kan godt mærke, at jeg langt fra er alene, når jeg er i haven. For mig handler det om, at jeg mærker, at jeg trives på en helt anden måde. Jeg får en helt anden kontakt, også til mit eget arbejde.

(MH)

Så faktisk ændrer havearbejdet også måden, du tænker rammerne for din kunstneriske praksis?

(ASM)

Ja, det er blevet meget nemmere for mig at mærke, hvor jeg skal hen kunstnerisk, hvilke historier jeg vil fortælle, eller hvad jeg har lyst til at gøre. Og så oplever jeg også en anderledes træthed i kroppen, når jeg arbejder udendørs: ikke som en udmattelse, som jeg kun føler, når jeg for eksempel sidder på mit atelier med lysstofrør,

men mere som en klar fornemmelse af, at nu er jeg færdig for i dag. Før jeg fandt ud i haven, følte jeg måske, at min praksis på nogle måder faktisk var ved at vokse mig lidt over hovedet. Den var blevet min strenge arbejdsgiver på en måde. For mig som kunstner er det en kontinuerlig proces at prøve at komme tættere på min praksis på en anden måde.

(MH)

Jeg tror bestemt, det er noget, vi alle sammen konstant må øve os på. Når jeg går rundt med dig her i haven, tænker jeg på ordet 'jordforbindelse', som også er en forbindelse med den processuelle tid, der udfolder sig i en have. Det er ikke kun den tid, du *giver* haven eller 'lægger i den', men også havens egen cyklus.

(ASM)

Det minder mig om noget fint, min far sagde en dag, da jeg legede med nogle tanker om, hvilke ændringer jeg nu kunne gøre: "I må ikke følede nogen af de store træer og buske, før jeg dør, for så kan jeg ikke nå at se det nye vokse sig stort." Det var ret konfronterende, følte jeg, da jeg desværre ikke er god til at tackle tanker og samtaler om døden. Det er ikke noget, jeg synes, jeg har lært at snakke om. Men jeg har fået nogle virkelig gode billeder og værkøjser at øve mig på, efter du introducerede mig til Sophie Strands tekster. De hjalp mig også i sommers, hvor jeg var i Sydengland og så på haver sammen med min mor. Her besøgte vi blandt andet kunstneren Derek Jarman's have Prospect Cottage i Dungeness. Dungeness ligger ved kysten i et hjørne af England og har et vildt klima, hvor salt og vind gør, at det er meget begrænset, hvad der kan vokse der. Alligevel er det nok den smukkeste have, jeg nogensinde har set. Med et underlag af de sten, som spreder sig over hele Dungeness, og får det hele til at ud som et kæmpe stenbed, vokser der blandt andet hunderosser, hyld, strandkål og cypresurt sammen med skulpturer lavet af gamle haveredskaber.

Derek Jarman lavede haven, mens han var døende af AIDS og mistede sine kære. Havens på én gang skrøbelige og robuste udtryk var virkelig rørende og konfronterende. Jeg vil rigtig gerne rejse tilbage og se den på en anden årstid engang. Det, der er med havearbejde, er jo, at man arbejder i cyklusser og oplever ting dø ud og gro op eller blive til jord.

(MH)

Måden du beskriver det på får mig virkelig til at forestille mig ham tage sig omsorgsfuldt af sin have, samtidigt med at han kunne mærke sygdommens effekt på sin egen krop. Og det giver mig lyst til at vandre tilbage til komposten, der spredte jordskokkerne over haven. I sin tekst "Confessions of a Compost Heap", genoptrykt her i publikationen [blandt de engelske tekster, red.], beskriver Sophie Strand dét at forestille sig selv og kroppen, der nedbrydes pga. sygdom, som muld i en komposteringsproces, hvorfra der kan spire nye mere-end-menneskelige historier. Hvad var det i denne specifikke tekst, der resonerede med dig?

O O O O

(ASM)

Strands ord har åbnet en dør på klem i forhold til at udvikle en slags begyndende naturforståelse og en også kritisk forståelse af 'naturbegrebet'. Særligt "Confessions of a Compost Heap" gjorde indtryk på mig og inspirerede mig også til at lave en del af værkerne til denne udstilling. Da jeg læste hendes tekst, kunne jeg se, at jeg måske havde misforstået kompostbunken både teoretisk og praktisk, som det blev tydeligt med min fejl med jordskokkerne. Jeg synes, komposten er et meget konfronterende sted: Den varsler slutningen af sæsonen, hvor man går ud og lægger alt op; råddenskab og døden. Samtidig var det en lettelse at høre hendes tanker om komposten, som det sted, hvor alt ender – at alle ideer kan smides på komposten og blive til god jord for noget nyt. Disse tanker om kompostbunken hjalp med at tackle og nedbryde den præstationsangst, som er knyttet til at lave en soloudstilling. Jeg prøver at gentanke, hvad en udstilling skal være. Det har været mit havearbejde. Og nu står mine værker i en kort periode på O – Overgaden og blomstrer, og så bliver de til kompost og god jord bagefter, hvorfra der kan vokse noget nyt. Den tanke har gjort, at jeg har kunnet slappe helt af og arbejde meget mere intuitivt med udstillingen.

(MH)

Jeg er så glad for, at du har fordøjet Strands tænkning på denne måde, især fordi mulden i Strands tekst også, som jeg ser det, repræsenterer et mere ydmygt perspektiv på menneskelig eksistens og skaben. Strand har en sjælden genetisk sygdom, som gør, at døden er en nærværende mulighed, selvom hun er meget ung. I stedet for at hænge sig i lægernes dystre prognoser finder hun kreativ drivkraft i processen med at slippe fokus på sin egen sygdomshistorie og i stedet overgive sig til tanken om sig selv som dybt forbundet med en større økologi; som del af en kompost, der sammen med fungi, mikrober og bakterier kan blive til muld for fremtidige historier. Det, synes jeg, er en meget smuk og radikal tanke, som åbner op for nogle andre historier end dem, vi mennesker gerne vil fortælle om os selv. Og det cirkler tilbage til din far, der insisterer på, at de store vækster ikke skal fjernes, fordi han godt ved, at deres levetid spejler hans egen. Memento mori – husk, at du skal dø.

(ASM)

Ja, netop. Alt forgår...

(MH)

Og så er vi tilbage igen ved ordet 'trivsel', som jeg ved, du har det ambivalent med, fordi det hurtigt kommer til at styre og endda begrænse forståelsen af værkerne, og måske også pingvinerne, der optræder som en anden hovedfigur i din have.

(ASM)

Ja, jeg ønsker ikke, at værkerne kun skal ses gennem det ord. Jeg arbejder gravalvorligt med at skabe trivsel for mig selv, og samtidig er der også bare et sprog omkring den proces, som jeg har det ambivalent med. I udstillingen har jeg valgt at inkludere nogle tegninger inspireret af selvhjælps-plakater,

som spejler den store kommercielle industri omkring mental helse og naturens helende kraft, som nogle gange opererer på bekostning af naturen. Det er jo også her, jeg tænker, at kompostbunken igen kan blive relevant. Alle de gode råd bliver smidt på bunken, og måske bliver de gode råd først nyttige, når de er komposteret færdig.

(MH)

Ja, og er trukket op som næring...

(ASM)

Nogens trivsel kan betyde andres mistrivsel. Det er, som om omsorg og overgreb kan ligge på samme linje. Udstillingen refererer flere til steder til en ret grotesk historie fra det nedlagte psykiatriske hospital Dikemark uden for Oslo, hvor en mandlig psykiater i 1930 hentede pingviner hjem fra Ishavet til hospitalshaven for at glæde patienterne. Selvom det på en eller anden måde er en kærlig tanke, kan man jo regne ud, at det gik rigtig dårligt. Det kan da godt være, at patienterne trivedes med pingvinerne, men det gjorde pingvinerne jo i hvert fald ikke, og de døde hurtigt. Der findes kun et foto af den ene, der overlevede længst. Og det billede har været udgangspunkt for de animationsfilm, jeg har lavet til udstillingen.

(MH)

Disse film er virkelig korte stop-motion animationer, og du benytter dig af en fortællerstemme, der på pædagogisk vis beretter om pingvinen, som ser haveprogrammer på TV og siden laver sin egen have, da den oplever, at medicinering ikke virker. Hvorfor er pingvinen så vigtig for dig?

(ASM)

Med pingvinen er der mange tilfældigheder, der væves sammen. Pingviner er fascinerende, både fordi pingvinen er en underlig fugl, der ikke kan flyve, og fordi de bor i et så andet økosystem end os et sted, hvor der ikke kan bo mennesker. Det gør dem nærmest mytiske, og jeg kan godt forstå, de har en nærmest universel appell. Jeg har længe været inspireret af universer fra børne-TV og animationer fra min barndom, bl.a. *Pingu*, en leranimation fra 1980erne, som på humoristisk vis forestiller sig en pingvinfamilies liv (levet på menneskevis) med en charmerende ballademager af en barnepingvin.

I min barndom byggede min far hus, og så begyndte vi at lave træpingviner sammen, som vi dengang byggede af de overskydende byggematerialer.

Efter jeg faldt over den her groteske historie om pingvinerne på Dikemark i Oslo sidste år, begyndte min far og jeg igen at bygge pingviner. De blev hurtigt en del af hjemmet, og nogle flyttede tilbage med mine forældre til byen, og nu bor de så en tid på O – Overgaden. De har alle sammen fået kælenavne, og jeg bemærkede, at min far også er gået og har flyttet rundt på dem, når jeg ikke har været i sommerhuset, og tilmed har portrætteret dem i små malerier.

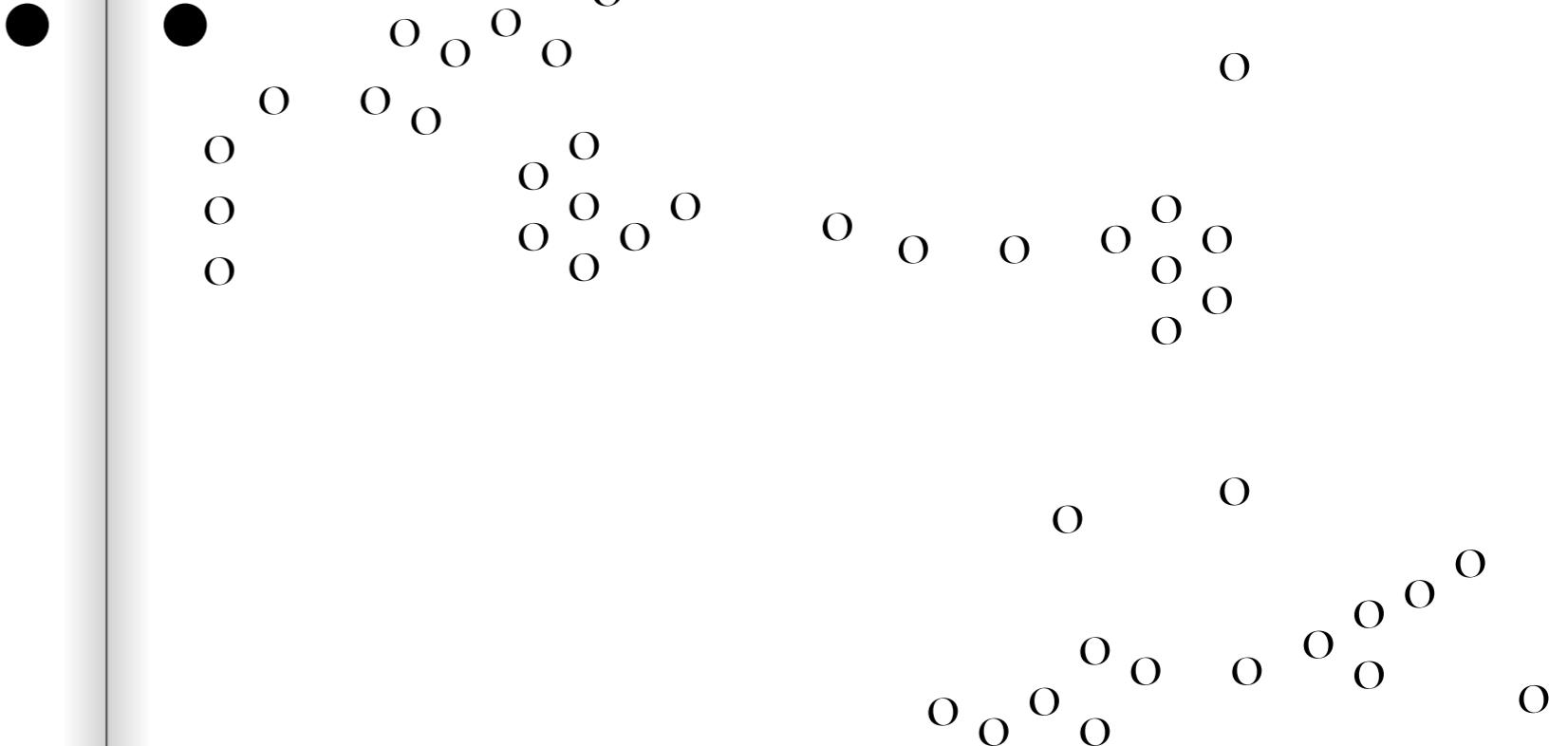
(MH)

Jeg finder det familiære, udvidet til de planter, dyr og frugttræer, der lever i dit univers, meget rørende. Du har også lavet en såkaldt 'folly' – et lysthus – som din far har bygget, og som vil blive placeret midt i udstillingen, der også har titlen *Folly*.

(ASM)

Ja, den folly, der står i udstillingen refererer til en pavillon, som min afdøde morfar, der var murermester, murede for galleriejerne Jacob & Patricia Asbæk. Han viste mig fotografier af den for en del år siden, da jeg lavede et projekt om de danske mureres fagforenings historie. Til udstillingen har min mor redesignet pavillonen, og min far har bygget den oppe i vores sommerhus. Det har været et kæmpe arbejde, som jeg er meget rørt og taknemmelig over, at de har taget på sig. Jeg kan godt lide, at min mor genfortolker en pavillon, hendes far har bygget, og at min far har bygget den til mig. Det er et meget personligt værk for mig og også en slags passage, hvorfra min morfar måske kan se udstillingen. Jeg har i hvert fald hængt hans gamle kikkert derinde. I udstillingen bliver min familie, personer, væsner, fortællinger og referencer, jeg har kær, samlet i et lille økosystem – min familie og mine venner har jo også været en stor del af selve produktionen af udstillingen ved at bygge, tegne, lave stemmer, lyd, musik, klippe film, lægge grussti osv.

Oikos, som er et begreb, der betyder hus og hushold og er en byggesten for begreberne økologi og økosystem, fungerer som noget, fortællingerne i udstillingen kan samle sig om. Det går tilbage til noget, jeg hørte Sophie Strand sige på en video på YouTube i sommers, om at vi skal huske at nære vores eget lokale økosystem, det kan være ens have, familie, venner eller lokalmiljø.

FOLLY

Peter Wächtler

Denne tekst er en fortsættelse af en samtale mellem forfatteren og kunstneren, der har fundet sted over de seneste måneder, samt mellem forfatteren og de værker, der vises på udstillingen. Teksten udfolder dens karakterer, motiver og temaer – dens tåbeligheder.

Og på det tredje skilt står der: Der er de ting, du *gerne vil* lære, dem du *skal* lære, og dem du *ikke vil* lære.

Lad os sige, at du gerne vil lære at kommunikere med mennesker, så du kan udtrykke dig på en måde, der får dem til at forstå dig, følge din tankegang og ikke såre dig eller løbe skrigende, grinende eller grædende væk. Eller du har for eksempel lyst til at lære, hvordan tingene blev gjort før 'din tid' for at forstå, hvordan tingene gøres nu. Dette vil hjælpe dig til at få en bedre fornemmelse for vores igangværende tidslinje (menneskehedens historie), den kulturelle læringskurve, i tider hvor det er dybt nødvendigt at revurdere din nuværende position.

Efter 'vil gerne lære'-sektionen, kommer så 'skal lære'-sektionen. Grundlæggende er det den samme som sektionen for 'vil gerne lære', men ældet, dybt ældet, som noget, der dingler fra et røgfyldt loft eller er begravet i jorden som en grinende jordskok, og vi skal alle spise det, dag ud, dag ind, i skivevis. Det er hverken forsvundet eller helt tilstede. Det kan væreude af stil, manipuleret, ændret eller dukke op igen som et moralssystem, som værdier eller overbevisninger. Det serveres med dark ale og andet beroligende tilbehør, som at beskæftige sig med universiteter, at klæde sig beskedent, ensomhed, lederskab og manglen på det.

Den tredje sektion, 'vil ikke lære'-sektionen, betragtes som umoden, regressiv og afvigende. Du nægter at acceptere bestik, vigepligt, ægteskab, terapi og andre anvisninger for god opførel til fordel for en barnlig, Forrest Gump-agtig livsstil, ude af trit med nogen kulturel tidslinje og som fører lidt eller intet til den. Karaktererne i dette segment er drømmerne og de (u)fordærvede, alle sammen sparringspartnere til frolser, visionære og det store intet. Valutaen i denne sektion består af (meget) sjeldne øjeblikke af naiv glæde og umiddelbarhed – som en suppe, der deles med en skildpadde.

Kæmpe modsigelse: På den anden side er det helt OK, hvis du *ikke vil lære* at lave dit eget brød eller din egen katalysator eller foretage hjernekirurgi, fordi det anses for modent at acceptere grænserne for dine færdigheder, dit fokus i livet og organiseringen af arbejde og klasse i dit samfund.

DIY kommer ind i dette som en sentimental ladet, officiel gråzone, hvor en tandlæge kan have det godt med at reparere stormskaden på sin carport.

Men som regel betyder *ikke at ville lære* enten at operere tæt på dumhed eller dens modsætning: at være i overensstemmelse med fragmentering og tingenes orden og opdelingen af helheden i mange, mange sektioner.

Pingvinen i Anna Sofie Mathiasens animationer ser ud til at have travlt med fremtidige projekter og søger en helhed, der vil kunne gøre op med denne fragmentering. Igangsat af depression, mangel på vitaminer og probiotika samt en overdosis af beroligende haveprogrammer på TV med den charmerende Monty Don – der gør gummistøvler åndeligt attraktive for alle, der er bare lidt trætte og fortalte – sætter pingvinen ud for at finde sig selv en have i stedet for en terapeut. Ligesom de udnyttede daglejere George og Lennie i Steinbecks kortroman *Mus og mænd* (1937), smeder pingvinen, der nedstammer fra en lang række fremmedgjorte skabninger, og skildpadden, der engang var kæledyr for de rige og de excentriske, planer om at "leve fedt af jorden" og bygge et hyggeligt stenhuse med en ydmyg have og en gryde til at lave suppe på.

Desværre er jorden forurenset af fortidens onde jordskokker, som underminerer projektet, forvirrer skildpadden og skubber pingvinen ud i depressive, frygtsomme anfald. I sidste ende må alt i jorden rådne og opløses for at befugte en fremtid, hvor de finder af-dyrket ro i sindet. Indtil da gør jordskok-koret enhver tanke om forbedring latterlig og tåbelig; deres hån er fyldt med råd, fordømmelse og gruppepres fra andre gartnere. Selvom de til sidst er kogt til tavshed, står animationens lykkelige slutning med oplosning, forrådnelse og nedbrydning af moralske standarder formelt i kontrast til ethvert element i Mathiasens udstilling. Her kommer det personlige til udtryk i et diagram eller via en grafisk indretning, og Mathiasens tegninger præsenterer sig selv som ryddelige, frisksorterede fra hvad der kunne have været præ-symbolsk og overvældende dynger af kaos. Den oprensede have med emoji-frugter, der omorganiserer et stift hængt stamtræ, pingvinerne, der symmetrisk placerer sig mellem designede planter og lag på lag af et nøje struktureret hav, hortensiabusken som et mønster af kronblade – alt dette fladt som en pandekage. Det eneste let ekspressive element er den metalliske udskæring af en kylling på en stålpinde: en børnetegning forvandlet til vejrbestandig udendørs dekoration. Elementet af råd og oplosning – 'vil ikke lære'-elementet – synes helt fraværende i denne grafiske opstilling, der er tættere på skiltning end tegning. Dybden trækkes også fra de animerede karakterer, der bevæger deres papirled og mundne uden nogen dimensioner eller illusion af dybde. De (søde) formidlingsmaskotter, der ofte bruges på museer, skoler og i tegneserier, bliver fladet ud og taler med en monoton stemme blottet for 'edutainment'ens' skingre toner.

Ligesom emojierne på træet præsenterer udstillingen sig selv som et system, i en aktuel, men alligevel underligt frossen tilstand.

O O O

I midten er der en rekonstruktion af noget, der aldrig har været virkelig, lysthuset (*folly'en*)¹, i sin 'originale' version bygget af Mathiasens murer-morfar, bestilt af rige gallerister. Hvad skal man gøre med denne revisit? Fører lysthuset os tilbage til illusionen om historisk, kulturel værdi – de falske forbindelser til de tanker og ting, der gik forud? Er denne illusion udført af mureren, som ikke havde noget at skulle have sagt i udformningen af disse udtryksfulde visioner, men som står parat til at udføre dem, når der akkumuleres tilstrækkelig kapital? Hvad er opdelt her og hvorfor? Hvordan defineres sektionerne og fragmenterne: socialt, kunstnerisk, kulturelt? Er det meningen, at nogle skal føle og give efter for deres længsler og fantasier, mens andre er beregnet til at udføre vanviddet og visionerne – som pingvinerne, der skulle opmuntre de psykiatriske patienter (min empati er bestemt med pingvinerne), som til gengæld kastede sten efter dem? Eller som Morfar Murer, der skulle lære at lægge mursten oven på hinanden for at bygge en ubrugelig fantasihytte? Er kulturelt overskud og kulturarv et bedrag, en dårskab? Hvad betyder det for kunsten og dens selvpositionering? Eller er lysthuset et sikret sted af en slags: et tilflugtssted for Pingvin og Skildpadde?

Mathiasen bruger sin nyttehave i den kulturelle sfære til at indføre disse spørgsmål via sine mange karakterer, både som mottoet på en 'hold ud'-plakat eller et citat af en berømthed om livet, som man henvender sig til i tvivils og fortvivlelsens stund. Monty Don, for eksempel: "Hvis du kan drømme hver kvadratcentimeter af en have, hver dag i dets år og hver smag i dens sæson, så kan du lave det", eller: "At indtage en sund mængde snavs opbygger dit immunsystem." Virkelig? Er dette, i en udstilling, gengivet på denne raffinerede måde, faktisk grænseoverskridende materiale, på samme måde som det plejede at være et par drastiske generationer tidligere at rulle rundt i knust glas, helt smurt ind i blod? Med integrationen af dette feel-good-stof benægter Mathiasen (gennem sin dybt pædagogiske praksis) den fragmenterede vision om kunst og dens udpegede plads uden for samfundet, hvor uopnåelige idealer og deres tåbeligheder opholder sig.

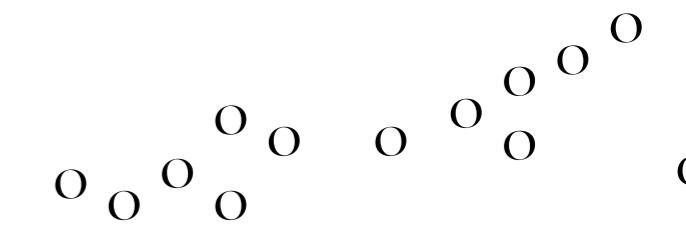
På trods af kompostbunken, haven, blomsterne og de søde væsner som motiv, ser udstillingens hovedtema ud til at være at holde tingene adskilt – til dels gennem en enorm indsats. Dette, øhm, vender motivet om oplosning og forfald, alias døden, på hovedet; den findes ikke længere i tingenes forrådnelse, men i deres systematiske orden og i bestræbelserne på at opretholde den. Komposten, den ensomme forrådner, bliver til gengæld et symbol på organisk fornyelse, muligvis uden for ens kontrol eller vilje.

Det er takket være den sparsomme, men effektive poesi i Mathiasens tekster, at udstillingens strukturelle design ikke bliver den dominérende faktor, men at det,

1. Det er vigtigt at bemærke, at forfatteren her spiller på den dobbelte betydning af 'folly', der på engelsk kan betyde både lysthus og dårskab.

der i stedet står i centrum, er øjeblikke af indlevelse, enkelhed og ærlighed, formet og specifiseret i en tilsyneladende naiv eller analytisk form for professionel gør-det-selv.

I *Mus og mænd* bliver hovedpersonen, ude af stand til at lære noget, skudt af sin bedste ven, der vil spare ham for at blive mishandlet af påbelen, der er i hælene på dem. Drømmen om at eje et stykke jord og dyrke deres egen mad er mislykket, og en hjerteskærende, beskyttende venskabshandling afslutter denne vision. Dårskaben her var tanken om, at to udskiftelige tabere ville kunne eje deres egen jord, med gulerødder og kaniner og en vindmølle, hvor de ville have arbejdet for sig selv og ville kunne tage en pause, når de havde lyst. En dårskab for ydmyg til at være sand.

O – OVERGADEN

Overgaden Neden Vandet 17, 1414 København K,
overgaden.org

Anna Sofie Mathiasen
Folly

Udstillingsperiode: 25.11.2023 – 28.01.2024

ISBN: 978-87-94311-16-8
EAN: 978879431168

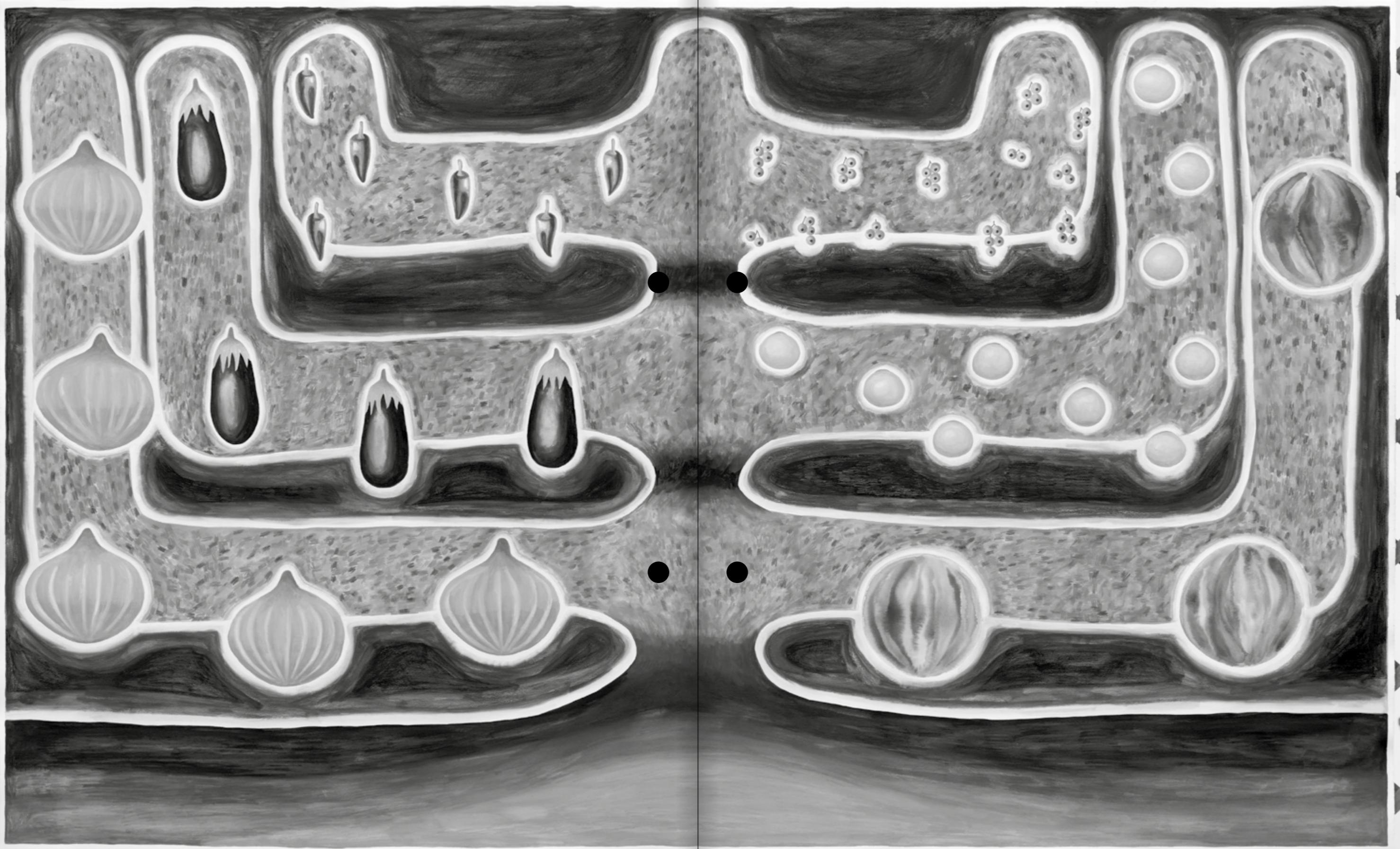
Redaktør: Anne Kolbæk Iversen
Tekst: Rhea Dall, Peter Wächtler,
Sophie Strand, Milena Høgsberg
Oversættelse: Anne Kolbæk Iversen
Korrektur: Anne Kolbæk Iversen,
Susannah Worth

Foto: David Stjernholm

Sophie Strands essay, som kan læses i den engelske version af publikationen, udkommer i 2025 som del af bogen:
The Body is a Doorway: Healing Beyond Hope, Healing Beyond the Human
på Running Press og er genoptykt med tilladelse fra forfatteren.

O – Overgadens INTRO-program er støttet af Aage og Johanne Louis-Hansens Fond. Mathiasens udstilling har yderligere modtaget støtte fra Statens Kunstmuseum, Ny Carlsbergfondet, Politiken-Fonden, Office for Contemporary Art Norway (OCA), Rådet for Visuel Kunst, Blixfonden, Fond for lyd og bilde og Statens Værksteder.

Grafisk design: fanfare
Typography: Glossy Magazine, Bold Decisions
Trykt hos: Raddrainer, Amsterdam
Trykt i 150 eksemplarer

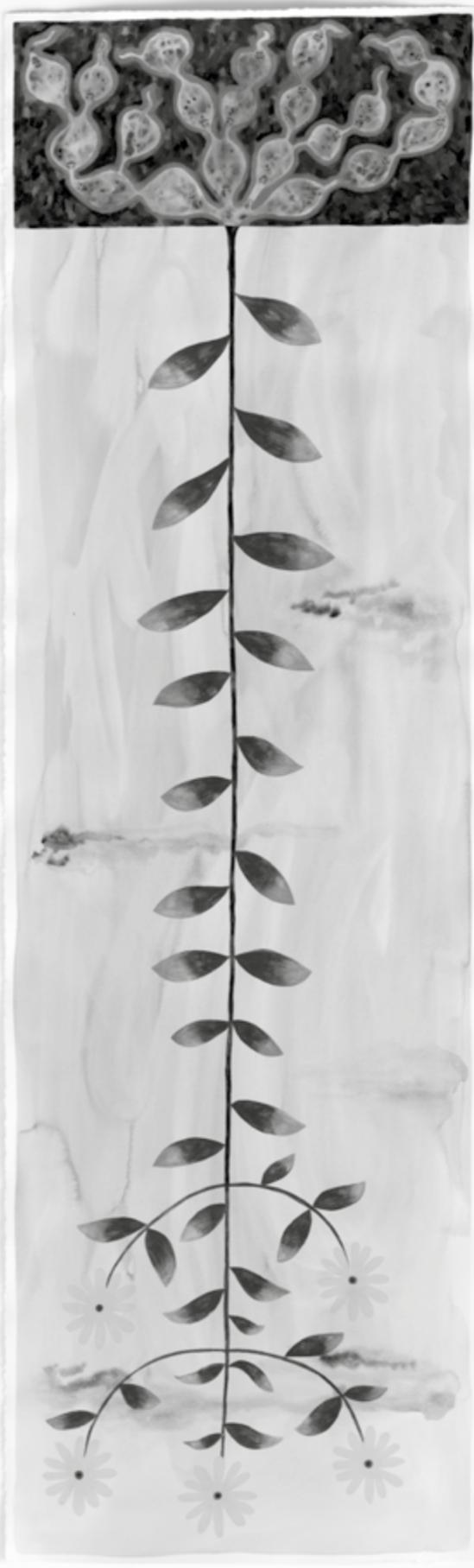

CONFESIONS OF A COMPOST

Sophie Strand

When a holiday passes and I'm reminded to look back at myself, I can suddenly see, for a moment, how much has changed physically.

I look at Shakespeare's catalogue of plays. Every comedy begins with strife and breakdown. Every tragedy begins with health and well-being. If you played any narrative out longer, it would tip into its opposite. As Shakespeare's laudes notes, it is between the ripe and the rot that "hereby hangs a tale". If I feel myself, like the composition heap, beginning to melt, it means that I am also melting into another story. A bigger story. A wider cast of characters. Let me dance between them.

I don't know what my prayer is. Make me bigger than an "I". Make me good soil.

Overgaden Neden Vandet 17, 1414 København K,
O-OVERGADEN

ISBN: 978-87-94311-16-8
EAN: 9788794311168

Exhibition period: 25.10.2023 – 28.01.2024

Folloj

Anna Sofie Mathiesen

overgaden.org

Overgaden Neden Vandet 17, 1414 København K,
O-OVERGADEN

Højskole

Milena Høgsbørge

Text: Rhea Dall, Peter Wachter, Sophie Strand,
Editor: Anne Kølbeck Lversen

Photo: David Sjefrenholm
Susannah Worth

Copy editing: Anne Kølbeck Lversen,
Translation: Anne Kølbeck Lversen

Manuscripts, Death was almost the moment when life

into a riot of lives. Worms. Maggots. Beetles.

Some days I ask myself, tenderly, curiously: What is

happening to me? What is happening to this self?

This body? I never returned to that doctor, despite her

further support from the Danish Arts Foundation, the New Carlsberg

Louis-Hansens Foundation. Mathiesen's exhibition has received O-OVERGADEN's INTRO program is funded by Age and Johnanne

forthcoming with Running Press 2023 and is printed here with the

The Body is a Doubt: Healing Beyond Hope, Healing Beyond the Human

Sophie Strand's essay will be published as part of her book

Permissions of the author.

Photo: David Sjefrenholm

Susannah Worth

Copy editing: Anne Kølbeck Lversen,

Translation: Anne Kølbeck Lversen

Manuscripts, Death was almost the moment when life

into a riot of lives. Worms. Maggots. Beetles.

Some days I ask myself, tenderly, curiously: What is

happening to me? What is happening to this self?

This body? I never returned to that doctor, despite her

further support from the Danish Arts Foundation, the New Carlsberg

Louis-Hansens Foundation. Mathiesen's exhibition has received O-OVERGADEN's INTRO program is funded by Age and Johnanne

forthcoming with Running Press 2023 and is printed here with the

The Body is a Doubt: Healing Beyond Hope, Healing Beyond the Human

Sophie Strand's essay will be published as part of her book

Permissions of the author.

Photo: David Sjefrenholm

Susannah Worth

Copy editing: Anne Kølbeck Lversen,

Translation: Anne Kølbeck Lversen

Manuscripts, Death was almost the moment when life

into a riot of lives. Worms. Maggots. Beetles.

Some days I ask myself, tenderly, curiously: What is

happening to me? What is happening to this self?

This body? I never returned to that doctor, despite her

further support from the Danish Arts Foundation, the New Carlsberg

Louis-Hansens Foundation. Mathiesen's exhibition has received O-OVERGADEN's INTRO program is funded by Age and Johnanne

forthcoming with Running Press 2023 and is printed here with the

The Body is a Doubt: Healing Beyond Hope, Healing Beyond the Human

Sophie Strand's essay will be published as part of her book

Permissions of the author.

Photo: David Sjefrenholm

Susannah Worth

Copy editing: Anne Kølbeck Lversen,

Translation: Anne Kølbeck Lversen

Manuscripts, Death was almost the moment when life

into a riot of lives. Worms. Maggots. Beetles.

Some days I ask myself, tenderly, curiously: What is

happening to me? What is happening to this self?

This body? I never returned to that doctor, despite her

further support from the Danish Arts Foundation, the New Carlsberg

Louis-Hansens Foundation. Mathiesen's exhibition has received O-OVERGADEN's INTRO program is funded by Age and Johnanne

forthcoming with Running Press 2023 and is printed here with the

The Body is a Doubt: Healing Beyond Hope, Healing Beyond the Human

Sophie Strand's essay will be published as part of her book

Permissions of the author.

Photo: David Sjefrenholm

Susannah Worth

Copy editing: Anne Kølbeck Lversen,

Translation: Anne Kølbeck Lversen

Manuscripts, Death was almost the moment when life

into a riot of lives. Worms. Maggots. Beetles.

Some days I ask myself, tenderly, curiously: What is

happening to me? What is happening to this self?

This body? I never returned to that doctor, despite her

further support from the Danish Arts Foundation, the New Carlsberg

Louis-Hansens Foundation. Mathiesen's exhibition has received O-OVERGADEN's INTRO program is funded by Age and Johnanne

forthcoming with Running Press 2023 and is printed here with the

The Body is a Doubt: Healing Beyond Hope, Healing Beyond the Human

Sophie Strand's essay will be published as part of her book

Permissions of the author.

Photo: David Sjefrenholm

Susannah Worth

Copy editing: Anne Kølbeck Lversen,

Translation: Anne Kølbeck Lversen

Manuscripts, Death was almost the moment when life

into a riot of lives. Worms. Maggots. Beetles.

Some days I ask myself, tenderly, curiously: What is

happening to me? What is happening to this self?

This body? I never returned to that doctor, despite her

further support from the Danish Arts Foundation, the New Carlsberg

Louis-Hansens Foundation. Mathiesen's exhibition has received O-OVERGADEN's INTRO program is funded by Age and Johnanne

forthcoming with Running Press 2023 and is printed here with the

The Body is a Doubt: Healing Beyond Hope, Healing Beyond the Human

Sophie Strand's essay will be published as part of her book

Permissions of the author.

Photo: David Sjefrenholm

Susannah Worth

Copy editing: Anne Kølbeck Lversen,

Translation: Anne Kølbeck Lversen

Manuscripts, Death was almost the moment when life

into a riot of lives. Worms. Maggots. Beetles.

Some days I ask myself, tenderly, curiously: What is

happening to me? What is happening to this self?

This body? I never returned to that doctor, despite her

further support from the Danish Arts Foundation, the New Carlsberg

Louis-Hansens Foundation. Mathiesen's exhibition has received O-OVERGADEN's INTRO program is funded by Age and Johnanne

forthcoming with Running Press 2023 and is printed here with the

The Body is a Doubt: Healing Beyond Hope, Healing Beyond the Human

Sophie Strand's essay will be published as part of her book

Permissions of the author.

Photo: David Sjefrenholm

Susannah Worth

Copy editing: Anne Kølbeck Lversen,

Translation: Anne Kølbeck Lversen

Manuscripts, Death was almost the moment when life

into a riot of lives. Worms. Maggots. Beetles.

Some days I ask myself, tenderly, curiously: What is

happening to me? What is happening to this self?

This body? I never returned to that doctor, despite her

further support from the Danish Arts Foundation, the New Carlsberg

Louis-Hansens Foundation. Mathiesen's exhibition has received O-OVERGADEN's INTRO program is funded by Age and Johnanne

forthcoming with Running Press 2023 and is printed here with the

The Body is a Doubt: Healing Beyond Hope, Healing Beyond the Human

Sophie Strand's essay will be published as part of her book

Permissions of the author.

Photo: David Sjefrenholm

Susannah Worth

Copy editing: Anne Kølbeck Lversen,

Translation: Anne Kølbeck Lversen

Manuscripts, Death was almost the moment when life

into a riot of lives. Worms. Maggots. Beetles.

Some days I ask myself, tenderly, curiously: What is

happening to me? What is happening to this self?

This body? I never returned to that doctor, despite her

further support from the Danish Arts Foundation, the New Carlsberg

Louis-Hansens Foundation. Mathiesen's exhibition has received O-OVERGADEN's INTRO program is funded by Age and Johnanne

forthcoming with Running Press 2023 and is printed here with the

The Body is a Doubt: Healing Beyond Hope, Healing Beyond the Human

Sophie Strand's essay will be published as part of her book

Permissions of the author.

Photo: David Sjefrenholm

Susannah Worth

Copy editing: Anne Kølbeck Lversen,

Translation: Anne Kølbeck Lversen

Manuscripts, Death was almost the moment when life

into a riot of lives. Worms. Maggots. Beetles.

Some days I ask myself, tenderly, curiously: What is

happening to me? What is happening to this self?

This body? I never returned to that doctor, despite her

further support from the Danish Arts Foundation, the New Carlsberg

Louis-Hansens Foundation. Mathiesen's exhibition has received O-OVERGADEN's INTRO program is funded by Age and Johnanne

forthcoming with Running Press 2023 and is printed here with the

The Body is a Doubt: Healing Beyond Hope, Healing Beyond the Human

Sophie Strand's essay will be published as part of her book

Permissions of the author.

Photo: David S

Yes, the folly in the exhibition refers to a pavilion which my late maternal grandfather, a master mason, built for the gallery owners Jacob and Patricia Aszbeck.

He showed me photographs of it several years ago when I was doing a project on the history of the Danish masons' union. For this exhibition, my mother redesigned the pavilion and my father built it on the same line.

which I am very touched and grateful that they've

his old binoculars in there. In the exhibition, my

I hold dear are brought together in a small ecosystem—

friends, or local environment.

our own local ecosystem, be it one's garden, family,

video of this summer, that we must remember to nurture

the stories in the exhibition can gather. It goes back

is a term that means "house" and "household," and

film editing, laying a gravel path, etc. Of course—which

building, drawing, doing voiceovers, sound, music,

part of the actual production of the exhibition by

after all, my family and friends have also been a large

I hold dear are brought together in a small ecosystem—

family, people, creatures, stories, and references that

"cosystems"—functions as something around which

is a building block for the concepts of "ecology" and

"cosyteme".

With the penguin, there are many coincidences that

are woven together. Penguins are fascinating, both

because they are strange birds that cannot fly, and

because they live in such a different ecosystem from

us, in a place where humans cannot live. This makes

them almost mythical, and I can understand that they

have almost universal appeal. For a long time, I've been

inspired by imagined universes from children's TV

and animations from my childhood, like *Pingu*, a clay

a penguin from the 1980s, which humorously imagines

a penguin family's life (as if human) with a charming

problemaker of a child penguin.

My father built our house when I was a child, and

he first wooden penguins we made were constructed

from surplus building materials. After I came across

this grotesque story about the penguins at Dikemark

in Oslo last year, my father and I started building

them again. They quickly became part of the

home, and some of them moved back with us to the

city, and now for a while they live at O-Oergarten.

They have all been given nicknames, and I noticed

that my father has also moved them around when

I was not at the summer house and even portrayed

them in small paintings.

(ASM)

I find it very endangering, all the familial connections that extend to the plants, animals, and trees that exist in the garden universe you've created. You've also made a so-called folly: a gazebo that your father built, which will be placed in the middle of the exhibition—which,

of course, is also titled *Folly*.

the gardeñen universe you've created. You've also made a so-called folly: a gazebo that your father built, which will be placed in the middle of the exhibition—which,

the gardeñen universe you've created. You've also made a so-called folly: a gazebo that your father built, which will be placed in the middle of the exhibition—which,

the gardeñen universe you've created. You've also made a so-called folly: a gazebo that your father built, which will be placed in the middle of the exhibition—which,

the gardeñen universe you've created. You've also made a so-called folly: a gazebo that your father built, which will be placed in the middle of the exhibition—which,

the gardeñen universe you've created. You've also made a so-called folly: a gazebo that your father built, which will be placed in the middle of the exhibition—which,

the gardeñen universe you've created. You've also made a so-called folly: a gazebo that your father built, which will be placed in the middle of the exhibition—which,

the gardeñen universe you've created. You've also made a so-called folly: a gazebo that your father built, which will be placed in the middle of the exhibition—which,

the gardeñen universe you've created. You've also made a so-called folly: a gazebo that your father built, which will be placed in the middle of the exhibition—which,

the gardeñen universe you've created. You've also made a so-called folly: a gazebo that your father built, which will be placed in the middle of the exhibition—which,

the gardeñen universe you've created. You've also made a so-called folly: a gazebo that your father built, which will be placed in the middle of the exhibition—which,

the gardeñen universe you've created. You've also made a so-called folly: a gazebo that your father built, which will be placed in the middle of the exhibition—which,

the gardeñen universe you've created. You've also made a so-called folly: a gazebo that your father built, which will be placed in the middle of the exhibition—which,

the gardeñen universe you've created. You've also made a so-called folly: a gazebo that your father built, which will be placed in the middle of the exhibition—which,

the gardeñen universe you've created. You've also made a so-called folly: a gazebo that your father built, which will be placed in the middle of the exhibition—which,

the gardeñen universe you've created. You've also made a so-called folly: a gazebo that your father built, which will be placed in the middle of the exhibition—which,

the gardeñen universe you've created. You've also made a so-called folly: a gazebo that your father built, which will be placed in the middle of the exhibition—which,

the gardeñen universe you've created. You've also made a so-called folly: a gazebo that your father built, which will be placed in the middle of the exhibition—which,

the gardeñen universe you've created. You've also made a so-called folly: a gazebo that your father built, which will be placed in the middle of the exhibition—which,

the gardeñen universe you've created. You've also made a so-called folly: a gazebo that your father built, which will be placed in the middle of the exhibition—which,

the gardeñen universe you've created. You've also made a so-called folly: a gazebo that your father built, which will be placed in the middle of the exhibition—which,

the gardeñen universe you've created. You've also made a so-called folly: a gazebo that your father built, which will be placed in the middle of the exhibition—which,

the gardeñen universe you've created. You've also made a so-called folly: a gazebo that your father built, which will be placed in the middle of the exhibition—which,

the gardeñen universe you've created. You've also made a so-called folly: a gazebo that your father built, which will be placed in the middle of the exhibition—which,

the gardeñen universe you've created. You've also made a so-called folly: a gazebo that your father built, which will be placed in the middle of the exhibition—which,

the gardeñen universe you've created. You've also made a so-called folly: a gazebo that your father built, which will be placed in the middle of the exhibition—which,

the gardeñen universe you've created. You've also made a so-called folly: a gazebo that your father built, which will be placed in the middle of the exhibition—which,

the gardeñen universe you've created. You've also made a so-called folly: a gazebo that your father built, which will be placed in the middle of the exhibition—which,

the gardeñen universe you've created. You've also made a so-called folly: a gazebo that your father built, which will be placed in the middle of the exhibition—which,

the gardeñen universe you've created. You've also made a so-called folly: a gazebo that your father built, which will be placed in the middle of the exhibition—which,

the gardeñen universe you've created. You've also made a so-called folly: a gazebo that your father built, which will be placed in the middle of the exhibition—which,

the gardeñen universe you've created. You've also made a so-called folly: a gazebo that your father built, which will be placed in the middle of the exhibition—which,

the gardeñen universe you've created. You've also made a so-called folly: a gazebo that your father built, which will be placed in the middle of the exhibition—which,

the gardeñen universe you've created. You've also made a so-called folly: a gazebo that your father built, which will be placed in the middle of the exhibition—which,

Yes, the folly in the exhibition refers to a pavilion which my late maternal grandfather, a master mason, built for the gallery owners Jacob and Patricia Aszbeck.

He showed me photographs of it several years ago when I was doing a project on the history of the Danish masons' union.

when I was doing a project on the history of the Danish masons' union. For this exhibition, my mother redesigned the pavilion and my father built it on the same line.

which I am very touched and grateful that they've

his old binoculars in there. In the exhibition, my

I hold dear are brought together in a small ecosystem—

family, people, creatures, stories, and references that

"cosystems"—functions as something around which

is a building block for the concepts of "ecology" and

"cosyteme".

With the penguin, there are many coincidences that

are woven together. Penguins are fascinating, both

because they are strange birds that cannot fly, and

because they live in such a different ecosystem from

us, in a place where humans cannot live. This makes

them almost mythical, and I can understand that they

have almost universal appeal. For a long time, I've been

inspired by imagined universes from children's TV

and animations from my childhood, like *Pingu*, a clay

a penguin from the 1980s, which humorously imagines

a penguin family's life (as if human) with a charming

problemaker of a child penguin.

My father built our house when I was a child, and

he first wooden penguins we made were constructed

from surplus building materials. After I came across

this grotesque story about the penguins at Dikemark

in Oslo last year, my father and I started building

them again. They quickly became part of the

home, and some of them moved back with us to the

city, and now for a while they live at O-Oergarten.

They have all been given nicknames, and I noticed

that my father has also moved them around when

I was not at the summer house and even portrayed

them in small paintings.

(ASM)

Yes, when it's been absorbed as nutrients.

Yes, the folly in the exhibition refers to a pavilion which my late maternal grandfather, a master mason,

built for the gallery owners Jacob and Patricia Aszbeck.

He showed me photographs of it several years ago when I was doing a project on the history of the Danish masons' union.

when I was doing a project on the history of the Danish masons' union. For this exhibition, my mother redesigned the pavilion and my father built it on the same line.

which I am very touched and grateful that they've

his old binoculars in there. In the exhibition, my

I hold dear are brought together in a small ecosystem—

family, people, creatures, stories, and references that

"cosystems"—functions as something around which

is a building block for the concepts of "ecology" and

"cosyteme".

With the penguin, there are many coincidences that

are woven together. Penguins are fascinating, both

because they are strange birds that cannot fly, and

because they live in such a different ecosystem from

us, in a place where humans cannot live. This makes

them almost mythical, and I can understand that they

have almost universal appeal. For a long time, I've been

inspired by imagined universes from children's TV

and animations from my childhood, like *Pingu*, a clay

a penguin from the 1980s, which humorously imagines

a penguin family's life (as if human) with a charming

problemaker of a child penguin.

My father built our house when I was a child, and

he first wooden penguins we made were constructed

from surplus building materials. After I came across

this grotesque story about the penguins at Dikemark

in Oslo last year, my father and I started building

them again. They quickly became part of the

home, and some of them moved back with us to the

city, and now for a while they live at O-Oergarten.

They have all been given nicknames, and I noticed

that my father has also moved them around when

I was not at the summer house and even portrayed

them in small paintings.

(ASM)

<p

